

РЕШЕНИЕ

№ 570

гр. Благоевград, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети
септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Катя Сукалинска Въззивно гражданско дело
№ 20221200500557 по описа за 2022 година

Производството по настоящото в.гр.д.№557/2022г. по описа на Окръжен
съд-Благоевград е образувано по въззивна жалба вх.№501539/26.05.2022г.,
подадена от Р.П.-Благоевград, гр.Благоевград, пл.“****” №1, представлявано
от Б.К. – административен ръководител, чрез И.Ч. - заместник
административен ръководител, срещу Решение №500296/13.05.2022г. по гр.д.
№394/2021г. по описа на Районен съд-Р..

С обжалваното решение е признато за незаконно и е отменено уволнението
на Т. Р. Д., ЕГН *****, с.***, общ.Г.Д., извършено със Заповед №РД-08-
06/23.12.2020г. на ИФ Административен ръководител – Районен прокурор на
Р.П.-Г.Д., с която е прекратено трудовото правоотношение с ищцата на
основание чл.328, ал.1, т.2, пр. първо от КТ – поради закриване на част от
предприятието; ищцата е възстановена на заеманата от нея длъжност преди
уволнението „административен секретар в Р.П.-Г.Д.“; РП-Благоевград е
осъдена да заплати на ищцата сумата от 12 928.32 лв., представляваща
обезщетение за оставането ѝ без работа поради незаконното уволнение за
периода от 01.01.2021г. до 30.06.2021г., дължимо на основание чл.344, ал.1,
т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху тази сума от
датата на подаване на исковата молба – 18.02.2021г. до окончателното
изплащане на вземането, като искът е отхвърлен над присъдения размер до
пълния предявен размер след уважаване на възражение за прихващане за
сумата от 2 585.64 лв., представляваща заплатено на ищцата обезщетение по
чл.222, ал.1 от КТ, както и сумата от 1 000 лв., представляваща направени от
ищцата разноски за заплащане на възнаграждение за един адвокат; РП-
Благоевград е осъдена да заплати по сметка на Районен съд-Р. сумата от

577.13 лв. държавна такса.

С въззивната жалба атакуваният съдебен акт се оспорва като неправилен, необоснован и постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателят счита, че първостепенният съд правилно е изяснил фактите по делото, но неправилно е приложил закона. Съдът бил възстановил ищцата на длъжност, която вече била закрыта и то в орган на съдебната власт, който също не съществувал в правния мир. Поради това в тази част решението освен незаконосъобразно, било и обективно неизпълнимо. Настоява, че от събраните по делото доказателства не се установявало решението на ТЕЛК, с което на ищцата бил признат % трайно намалена работоспособност, да е било заведено в РП-Г.Д. по установения за това вътрешен ред. По подробно изложените в жалбата съображения се настоява за отмяна на атакуваното съдебно решение и отхвърляне на предявените искове, както и за присъждане на разноски пред двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната страна, в който жалбата се оспорва като неоснователна. Изцяло се споделят мотивите на съда, че уволнението на ищцата е незаконосъобразно поради неизпълнение на процедурата по предварителна закрыла. Въззиваемата страна настоява, че от приобщените по делото доказателства недвусмислено следвало, че на работодателя е било известно издаването на експертното решение на ТЕЛК. В съответствие със задължителните разяснения дадени с Тълкувателно решение №5/26.10.2021г. на ОСГК на ВКС съдът бил приел, че дейността на Р.П.-Г.Д. не е прекратена, а е организирана чрез новосъздаденото Териториално отделение към Р.П.-Благоевград. До въззивната инстанция е отправено искане да отхвърли жалбата като неоснователна и да потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски пред настоящата инстанция.

В съдебно заседание пред окръжния съд жалбоподателят Р.П.-Благоевград се представлява от прокурор И.Ч., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Подробни съображения по съществото на спора са развити в писмена защита.

Въззиваемата страна Т. Р. Д. се явява лично и с надлежно упълномощен процесуален представител – адв.И. З.. Пледират за отхвърляне на въззивната жалба и присъждане на сторените разноски по делото. Също представят писмени бележки.

Въззивната жалба отговаря на изискванията за редовност по чл.260 и чл.261 от ГПК, подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Окръжен съд-Благоевград след като съобрази материалите по делото и приложимия закон, намира следното:

Производството по гр.д.№394/2021г. по описа на Районен съд-Р. е образувано по искова молба на Т. Р. Д. против Р.П.-Благоевград. В исковата молба се твърди, че на основание сключен трудов договор ищцата е заемала длъжността „административен секретар“ в Р.П.-Г.Д.. На 01.12.2020г. ѝ било връчено предизвестие, а на 31.12.2020г. и заповед за прекратяване на трудовия ѝ договор на основание чл.328, ал.1, т.2, пр.1 от КТ - поради закриване на част от предприятието. Ищцата оспорва законността на уволнението по съображения, че със закриването на Р.П.-Г.Д. и разкриването

на Териториално поделение в гр.Г.Д. към Р.П.-Благоевград не се закрива част от предприятието, а се закрива цялото предприятие /закрива се едно държавно учреждение/, като дейността му преминава към друго такова – към РП-Благоевград. В случая РП-Благоевград се явявала правопреемник на РП-Г.Д., като по силата на чл.123, ал.1, т.7 от КТ правопреемникът ставал страна по заварените трудови правоотношения със закритото държавно учреждение. Не била спазена и процедурата за предварителна закрила по чл.333, ал.1, т.2 от КТ, доколкото ищцата била с 55% трайно намалена работоспособност съгласно експертно решение на ТЕЛК, с което решение работодателят разполагал. Твърди, че в резултат на незаконното уволнение е останала без работа, считано от 01.01.2021г., като дължимото ѝ обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ възлизало на сумата от 15 513.96 лв. С тези обстоятелства ищцата обосновава правния си интерес от предявяването на обективно кумулативно съединените искове по чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ за признаване на уволнението за незаконно, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и за присъждане на обезщетение за времето на оставането без работа за срок от шест месеца.

В срока по чл.131 от ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответната страна Р.П.-Благоевград, в който предявените претенции се оспорват като неоснователни. Твърди се, че с решение на Пленума на Висшия съдебен съвет, считано от 01.01.2021г. РП-Г.Д. е закрыта, като е разкрито Териториално поделение в гр.Г.Д. към РП-Благоевград. В случая не се касаело за сливане или вливане на държавно учреждение в друго, а за закриване на предприятието - на РП-Г.Д.. С Решение на Прокурорската колегия на ВСС се съкращавали 3 щатни бройки, в т.ч. за административен секретар. С оглед функциите на новоразкритото териториално отделение, по силата на чл.123, ал.1, т.7 от КТ се запазвали трудовите правоотношения със служителите от специализираната администрация. А по отношение на съдебните служители, заемащи ръководни длъжности и служителите от общата администрация, с решението на Прокурорската колегия било указано трудовите им правоотношения да бъдат прекратени на основание чл.328, ал.1, т.2, пр.1 от КТ поради закриване на част от предприятието. С писмо на Главния прокурор били дадени указания да не бъдат прекратявани трудовите правоотношения със служителите, ползващи се от предварителна закрила при уволнение по чл.333 от КТ преди да се предприемат необходимите действия по задължителната процедура. Не се оспорва, че по отношение на ищцата не е искано предварително разрешение от Дирекция „Инспекция по труда“-Благоевград. Причина за това е, че ищцата не била представила на административния ръководител решение на ТЕЛК, което било нейно задължение съгласно съществуващата утвърдена процедура. В представеното трудово досие било налично Решение №1456/10.07.2018г. на ТЕЛК, което обаче било със срок на валидност 1 година. С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за прихващане със сумата от 2 585.64 лв., заплатена на ищцата като обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ.

В хода на съдебното дирене пред първата инстанция са приобщени голям обем доказателствени средства.

Обсъждането на събрания доказателствен материал налага извода за правилно установена от районния съд фактическа обстановка. Същата е пълна и кореспондираща с доказателствата, поради което и на основание

чл.272 от ГПК съдът препраща към нея.

Направеният от въззивния съд самостоятелен анализ на събраните доказателства води до следните фактически констатации:

По силата на сключен Трудов договор №3/01.06.1985г. ищцата Т. Р. Д. е заемала длъжността „административен секретар“ в Р.П.-Г.Д..

С Експертно решение №1174 от заседание №69 от 07.05.2020г., издадено от Втори състав на ТЕЛК към МБАЛ Благоевград, в сила от 08.06.2020г., на Т. Р. Д. е призната 55% трайно намалена работоспособност за срок от 3 години, с водеща диагноза: първична глаукома с отворен ъгъл. Съгласно т.15 от решението, противопоказни условия на труд е работа свързана с нормално зрение.

От писмо изх.№05-281-1/17.06.2021г. на РЗИ-Благоевград се установява, че решението на ТЕЛК е изпратено на РП-Г.Д. на 27.05.2020г., видно от известие за доставяне №ИД PS 2700 01ERZ 2 и е получено на същата дата.

С Решение на Пленума на Висшия съдебен съвет по Протокол №20/13.08.2020г., считано от 01.01.2021г. е закрыта Р.П.-Г.Д. и е разкрито Териториално отделение в гр.Г.Д. към РП-Благоевград.

С Решение на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет по Протокол №42/25.11.2020г. е указано на административните ръководители на закриваните прокуратури /в т.ч. РП-Г.Д./ да уредят трудовите правоотношения със съдебните служители в тези прокуратури, както следва: заетите щатни бройки за съдебни служители от специализираната администрация – по реда на чл.123, ал.1, т.7 от КТ; заетите ръководни длъжности и служители от общата администрация – по реда на чл.328, ал.1, т.2, пр.1 от КТ. Със същото решение са съкратени щатни бройки за съдебни служители на ръководни длъжности и съдебни служители от общата администрация в РП-Г.Д. – по 1 щатна бройка за административен секретар, главен счетоводител и шофьор-куриер, домакин.

На 01.12.2020г. на Т. Р. Д. било връчено Предизвестие №2/01.12.2020г. за прекратяване на трудовия й договор №3/01.06.1985г. за заемане на длъжността „административен секретар“ в РП-Г.Д., с изтичането на тридесет дни от датата на връчване на предизвестието, на основание Решение на Прокурорската колегия на ВСС по Протокол №42/25.11.2020г. и чл.328, ал.1, т.2, пр.1 от КТ във вр. с чл.326, ал.2 от КТ.

Със Заповед №РД-08-06/23.12.2020г. на ИФ Административен ръководител-Районен прокурор на РП-Г.Д. е прекратен трудовият договор №3/01.06.1985г. на Т. Р. Д. на длъжност „административен секретар“ в РП-Г.Д., считано от 01.01.2021г. Заповедта е връчена на ищцата на 31.12.2020г.

Видно от служебна бележка №60-08-03/29628/25.05.2021г., издадена от Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“, ищцата Т. Р. Д. е регистрирана като безработна от 05.01.2021г. От приложеното копие на трудова книжка е видно, че след датата на прекратяване на трудовото й правоотношение с РП-Г.Д., липсват отразени вписвания за сключени последващи трудови договори.

От Удостоверение с изх.№38/18.05.2021г., издадено от Административния ръководител на РП-Благоевград, се установява, че през месец 02.2021г. на ищцата е изплатено обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ в размер на 2 585.64 лв.

Съгласно Удостоверение за брутен доход с изх.№37/18.05.2021г., издадено

от Административния ръководител на РП-Благоевград, брутното трудово възнаграждение на ищцата за месец 11.2020г. възлиза на сумата от 1 412.36 лв. По делото е прието и Удостоверение относно размера на брутното трудово възнаграждение на ищцата за месец 10.2020г. и за месец 12.2020г. За месец октомври същото е в размер на 2 585.66 лв., а за месец декември – 4 796.94 лв., в което е включено и допълнително трудово възнаграждение в размер на 2 518.50 лв.

При така установените факти, с обжалвания съдебен акт съдът е приел, че уволнението на ищцата е незаконно, тъй като не е спазена процедурата, предвидена в чл.333, ал.1, т.2 във вр. с ал.2 от КТ. Приел, че с решение на ТЕЛК на ищцата е признат процент неработоспособност и са посочени противоположни условия на труд, поради което към датата на уволнението ищцата е била трудоустроена и се е ползвала от закрилата по чл.333, ал.1, т.2 от КТ. Счел е за неоснователни възраженията на ответника, че ищцата не е уведомила работодателя за това обстоятелство, доколкото предварителната закрила имала обективен характер, а в случая не се установявало работодателят да е искал информация от ищцата и същата умишлено да е дала невярна информация. При това положение, приложима била разпоредбата на чл.344, ал.3 от КТ, според която прекратяването на трудовото правоотношение следвало да се отмени само на това формално основание, без да се разглежда трудовия спор по същество. Независимо от това, съдът е изложил мотиви за основателност на исковете и поради недоказаност на уволнителното основание, посочено в уволнителната заповед - закриване на част от предприятието. Приел е, че в хипотезата на закриване на част от предприятието решаващо е дали е преустановена за в бъдеще изцяло съответната дейност на организационно обособеното звено или тя продължава да се осъществява в останалите структури на работодателя. В случая дейността на РП-Г.Д. не била преустановена, а същата била организирана чрез новосъздаденото Териториално отделение към РП-Благоевград. Самата реорганизация не била основание за прекратяване на трудовите правоотношения, но можела да бъде съпроводена от съкращаване в щата и тогава основаниято за прекратяване на трудовите правоотношения щяло да бъде по чл.328, ал.1, т.2, пр.2 от КТ, каквото обаче не било посочено в процесната заповед. По тези съображения съдът е приел, че исковете по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 са основателни. По отношение на предявения иск по чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ съдът е приел, че на ищцата се дължи обезщетение в размер на 15 513.96 лв. за времето, през което е останала без работа за период от 6 месец, изчислено на база брутното трудово възнаграждение за месец декември 2020г. – месеца, предхождащ уволнението, което не включвало допълнителните възнаграждения без постоянен характер – СБКО в размер на 49.84 лв. и премия в размер на 2 518.50 лв. Дължимият размер на обезщетението е намален със сумата, изплатена на ищцата като обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ, за която е направено възражение за прихващане, и която сума предвид признаването на уволнението за незаконно, се явявала недължимо платена и подлежала на връщане на отпаднало основание.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в

жалбата.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. По отношение правилността на решението съдът намира, че при правилно изяснена фактическа обстановка, първостепенният съд е достигнал до правни изводи, които са обосновани и намират опора в материалноправните норми, приложими към конкретния спор.

Както вече се посочи по-горе, съгласно чл.269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания. В тази връзка, въззивният съд намира, че направените в жалбата оплаквания за неправилност на атакуваното съдебно решение са неоснователни.

Касателно възражението на жалбоподателя, че от събраните по делото доказателства не се установявало решението на ТЕЛК, с което на ищцата бил признат % трайно намалена работоспособност, да е било заведено в РП-Г.Д. по установения за това вътрешен ред, съдът намира същото за неоснователно. Съображенията за това са следните:

В настоящия случай в заповедта за уволнение на ищцата Т. Р. Д. като основание за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение е посочено чл.328, ал.1, т.2, пр.1 от КТ – закриване на част от предприятието. Съгласно императивната разпоредба на чл.333, ал.1, т.2 и ал.2 от КТ в случаите по чл.328, ал.1, т.2 работодателят може да уволни трудоустроен работник или служител само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай, предхождано от мнение на ТЕЛК. Според трайната практика на ВКС, когато с решението на ТЕЛК е определен процент намалена работоспособност и са посочени противопоказните условия на труд, работникът е трудоустроен по смисъла на чл.333, ал.1, т.2 от КТ, като без значение за обхвата на закрилата е дали същият заема длъжност, определена за трудоустроен /Решение №259/01.04.2021г. по гр.д.№112/2020г. на ВКС, IV г.о./. По настоящото дело се установи, че към датата на прекратяване на трудовия договор е било в сила Експертно решение №1174 от заседание №69 от 07.05.2020г., издадено от Втори състав на ТЕЛК към МБАЛ Благоевград, с което на ищцата е призната 55% трайно намалена работоспособност за срок от 3 години, като в решението са отразени противопоказните условия на труд, което е основание спрямо нея в качеството на трудоустроена по смисъла на чл.333, ал.1, т.2 от КТ да бъде приложена предварителната закрила. Ответникът не оспорва, че трудовото правоотношение на ищцата е прекратено, без да бъде изискано предварително разрешение от инспекцията по труда. Както липсата на разрешение от инспекцията по труда, така и липсата на мнение на ТЕЛК в случаите на трудоустрояване, води до нарушаване на предварителната закрила по чл.333, ал.1 от КТ и съгласно чл.344, ал.3 от КТ е основание за отмяна на уволнението без да се разглежда спорът по същество.

Установената съдебна практика по приложението на предварителната закрила при уволнение по чл.333, ал.1 и ал.2 от КТ приема, че при уволнение на посочените в разпоредбата основания се изисква задължително от работодателя предварително да събере информация от работниците и служителите, към чието уволнение ще се пристъпва, дали са трудоустроени, респ. страдат ли от болестите по чл.1, ал.1 от Наредба №5/20.02.1987г., с което той изпълнява задължението си по чл.333 от КТ – т.е. да преодолее

изискването на посочената разпоредба /Решение №187/07.10.2019г. по гр.д. №4303/2018г. на ВКС, III г.о./. По настоящото дело се установи, че работодателят е разполагал с данни, че ищцата е трудоустроена. Експертно решение №1174 от заседание №69 от 07.05.2020г., издадено от Втори състав на ТЕЛК към МБАЛ Благоевград, е било изпратено на РП-Г.Д. на 27.05.2020г. и е получено на същата дата, което е удостоверено с обратна разписка. Същото е било изпратено на работодателя на основание чл.1, ал.6 от Наредбата за трудоустройство, съгласно която разпоредба - за всички освидетелствани и преосвидетелствани лица, които работят и на които ТЕЛК (НЕЛК) е установила трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто, се изпраща експертно решение до работодателя, до лицата, до териториалното поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) и до Националния център за здравна информация. Не могат да бъдат споделени възраженията на ответника, че решението не е получено, тъй като от представеното по делото копие на входящ регистър било видно, че същото не било заведено. Настоящият състав констатира, че в проведеното на 28.05.2021г. съдебно заседание районният съд е изискал от РП-Благоевград да представи препис от входящия регистър на РП-Г.Д. за период от две седмици, считано от датата на изпращане на решението на ТЕЛК. От ответната страна обаче са представили копие на входящия регистър не след дата 27.05.2020г. /датата на изпращане/, а след дата 04 юни 2020г., в който не фигурира полученото на много по-ранна дата /27.05.2020г./ решение на ТЕЛК. Освен това, видно от Служебна бележка №46/18.06.2021г. за доходи от трудови правоотношения, издадена на ищцата от РП-Благоевград, е видно, че за цялата 2020г. ищцата е ползвала данъчно облекчение за лица с намалена работоспособност по чл.18, ал.1 и ал.2 от ЗДДФЛ, което потвърждава, че работодателят е бил наясно с този факт.

Следва да се има предвид, че дори да се приеме, че работодателят не е знаел, че ищцата е трудоустроена, както вече беше посочено по-горе, то негово е било задължението да изиска сведения от съответния служител дали не попада в приложното поле на някоя от хипотезите на чл.333 от КТ, съответно да му укаже, че трябва да представи доказателства за удостоверяване на това обстоятелство. Липсват данни работодателят да е изискал от ищцата такава информация.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за неправилност на първоинстанционното решение в частта относно уважения иск по чл.344, ал.1, т.2 от КТ за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението длъжност.

Искът с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ е за „възстановяване на предишната работа” като най-съществената последица от незаконосъобразното прекратяване на трудовото правоотношение. Ответник по този иск, както и по останалите искове по чл.344, ал.1 от КТ е работодателят на ищеца. За правото на възстановяване на предишната работа е без значение дали има преобразуване на работодателя, защото искът е за възстановяване на предишната работа независимо дали тази работа или пък самият работодател продължават още да съществуват. Формалното изписване на местонахождението на длъжността е без правно значение при настъпило преобразуване съобразно императивните разпоредби на чл.123 от КТ /Определение №1147/14.10.2013г. по гр.д.№3891/2013г. на ВКС, IV г.о.;

Решение №99/26.03.2013г. по гр.д.№631/2021г. на ВКС, IV г.о./.

В случаите, когато се закрива дадено държавно учреждение и негови функции и дейности, активи и пасиви, и права и задължения преминават към друго - съществуващо или новообразувано държавно учреждение, е налице правоприемство на страната на работодателя съгласно императивната разпоредба на чл.123, ал.1, т.7 от КТ /Тълкувателно решение №10/27.11.2014г. по тълк.д.№10/2013г. на ОСГК на ВКС; Решение №99/26.03.2013г. по гр.д.№631/2012г. на ВКС/. В настоящия случай е налице именно хипотезата на чл.123, ал.1, т.7 от КТ – закрита е РП-Г.Д., но нейната дейност не е прекратена, а е преминала към съществуващо учреждение – към РП-Благоевград.

В хипотезата на чл.123, ал.1, т.7 от КТ не е налице „закриване на част от предприятието“ по смисъла на чл.328, ал.1, т.2, пр.1 от КТ /Определение №928/01.08.2013г. по гр.д.№3380/2013г. на ВКС/. Основанието по чл.328, ал.1, т.2, пр.1 от КТ е налице при преустановяване на дейността на определено организационно обособено звено от предприятието, което няма признаците на работодател по §1 т.1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда. В случая Р.П.-Г.Д. е държавно учреждение, което има качеството на работодател по смисъла на КТ. Поради това закриването на РП-Г.Д. не представлява „закриване на част от предприятието“, а се касае до хипотеза, при която се закрива едно държавно учреждение и неговата дейност преминава върху друго вече съществуващо. С оглед настъпилото правоприемство, както вече беше посочено по-горе, формалното изписване в решението на местонахождението на длъжността е без правно значение.

Макар по делото да се установи, че с Решение на Прокурорската колегия на ВСС единствената длъжност „административен секретар“ в Р.П.-Г.Д. е била съкратена, то в настоящия случай в заповедта за уволнение нито цифрово нито словесно е посочено това основание за прекратяване на трудовия договор, при което основание също се прилага предварителната закрита на трудоустроени работници и служители.

Гореизложеното мотивира съда да приеме, че предявените искиви претенции са основателни и доказани. Първоинстанционното решение, с което са уважени исковете, като правилно и законосъобразно подлежи на потвърждаване.

С оглед изхода на спора, на въззиваемата страна следва да бъде присъдени сторените разноски пред настоящата съдебна инстанция за заплащане на адвокатски хонорар в размер на 450 лв.

Водим от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №500296/13.05.2022г. по гр.д.№394/2021г. по описа на Районен съд-Р..

ОСЪЖДА Р.П.-Благоевград, гр.Благоевград, пл.“****“ №1, представявано от Б.К. – административен ръководител да заплати на Т. Р. Д., ЕГН *****, с.***, общ.Г.Д. сумата от 450 лв. /четиристотин и петдесет лева/, представляваща сторени разноски пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от

съобщаването му на страните при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____